

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 24 листопада 2009 року № 46 (314)

22 листопада у Києві, в Українському домі, відбулись урочистості з нагоди Дня Свободи. В урочистостях взяв участь і виступив Президент України Віктор Ющенко.

Свобода має мету.

В один із найсвітліших моментів історії Українського народу ми стали на шлях реалізації одного з наймогутніших і найблагородніших прагнень людини – жити за принципами справедливості і бути собою, реалізувати себе і своє покликання, яке кожному дають Господь, Думка і Природа.

Жити у гідності, добрі, безпеці, у внутрішній впевненості за себе, своїх близьких, дітей і внуків, зрештою, за рідний народ, бо ти живеш його хлібом, ти на його землі і серед нього – він був до тебе і буде після тебе.

Ми не одинокі на цій славній дорозі.

29 років тому, переймаючи рух свободи з рук великих предтеч, постала Польща і польська "Солідарність".

23 листопада Віктор Ющенко представив програму Кандидата у Президенти "Вільна, сильна, справедлива Україна", з якою він йде на вибори Президента. Віктор Ющенко вдруге постав перед українським народом як кандидат на посаду Президента, бо боротьба за незалежність Української держави продовжується. Його програма спрямована на те, щоб об'єднувати, а не розділяти; будувати, а не руйнувати. Віктор Ющенко – за вільну, сильну, справедливу Україну!

СВОБОДА – НАЙВИЩА ЦІННІСТЬ ЛЮДСЬКОГО БУТТЯ

Дорогі присутні, я переконаний, що у ці хвилини ми стали на п'ять років молодшими.

Громадо і дорогі співвітчизники,
дорогі однодумці,
дорогий наш Український народе,
я хотів би розпочати свій виступ у цей святий для моєї нації день зі слів: ми живемо в умовах свободи.

Ця теза є абсолютною правдою.

І дуже часто, під тиском щоденних обставин, ця теза здається ілюзією.

Кожен дає свою відповідь.

Моя відповідь – перед вами.

Наша свобода ніким не подарована.

Наша свобода – це наша незалежність і наша державність.

Але є і дещо більше.

Свобода у нашому розумінні – це свобода особистості.

20 років тому цей рух розтрощив Берлінську стіну.

20 років тому він розпочав Оксамитову революцію у Празі.

20 років тому він підняв до свободи всі Балтійські народи.

18 років тому він вивів на площі Москви велику, сповнену надій демократичну Росію.

24 серпня 1991 року і Майдан осені 2004 року – це великий рух нації і людини до свободи.

З мільйонів українських доль, поглядів і надій складається цей рух.

Для нас його сутність – українська. Його природа – загальнолюдська. Масштаб ідеї свободи і добра, безумовно, світовий.

Закінчення на 2-й стор.

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

Володимир БОРЕЙЧУК:
"ЛИШЕ ВІКТОР ЮЩЕНКО ЗАБЕЗПЕЧИТЬ ЦИВІЛІЗОВАНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ"

Вже більше місяця, як розпочалася активна президентська виборча кампанія і кожен із кандидатів намагається переконати виборців, що саме він є найкращим. На голови українців знову сиплються солодкі обіцянки про "світле майбутнє".

З кожними новими виборами партійні політтехнологи вишукують все нові й нові технології переконання у привабливості свого кандидата. Однак все важче стає переконати виборців, які втрачають довіру до політиків.

Газета "Нація і держава" поцікавилася у заступника голови Конгресу Українських Націоналістів Володимира Борейчука, кого ж із кандидатів у президенти підтримує його політична сила.

– Пане Володимире! Конгрес Українських Націоналістів послідовно підтримує Віктора Ющенка. Чому саме його, адже ЦВК зареєструвала 16 кандидатів у президенти?

– Конгрес Українських Націоналістів як політична партія завжди ставить загальнодержавні інтереси вище від вузькопартійних. На сьогодні Ющенко є першим дійсно український президентом, котрий твердо відстоює національні інтереси держави та докладає багато зусиль для національно-духовного відродження української нації.

Хто з минулих президентів зробив більше для України, аніж Віктор Ющенко? Визнання Голодомору 1932-1933 років, створення Інституту національної пам'яті, закладено перший камінь Пантеону слави українських героїв, відродження гетьманської столиці Батурин. Сьогодні важко уявити серед зареєстрованих кандидатів окрім Ющенка, хто б із них, у разі перемоги, на гідному рівні вшановував би Івана Мазепу, Симона Петлюру, Степана Бандеру, Романа Шухевича та багато інших провідників національно-визвольних змагань українського народу. Чи наважився всупереч волі Кремля відкрити таємні архіви КДБ, котрі засвідчують злочини комуністичного режиму проти українців.

– Але Олег Тягнибок також позиціонує себе як права сила, чому Конгрес його не підтримує?

– У Тягнибока інше завдання – відібрати голоси у Віктора Ющенка. Діяльність цієї політичної сили добре характеризує українське прислів'я: "Хто платить, той і замовляє музику". Антиукраїнські сили завжди вміло руйнували українські патріотичні організації, сіючи розбрат, та використовували їх проти обрання до влади українських патріотів. І підтвердженням цього є знищення з політичної арени Демократичної, Української республіканської партій, розкол Народного Руху України та інших державницьких сил.

Закінчення на 5-й стор.

Я вірю у цю свободу.

Мотиви моїх дій розшифровують як завгодно. Головних мотивів у мене завжди було три.

Перший – це демократія. Демократія, яку я обстоював за будь-яких обставин і будь-якою ціною. Бо був і залишаюся глибоко переконаним, що тільки демократична Україна має перспективу територіальної цілісності і власної незалежності. Тільки демократична Україна.

Саме тому відбулося двоє вільних виборів, за яких двічі до влади приходила опозиція.

Саме тому не було політичної цензури, не кажучи про переслідування чи репресії.

Саме тому ми маємо сьогодні свободу слова.

Саме через це ми сьогодні прагнемо, зрештою, мати вільного журналіста.

Саме тому було моє постійне апелювання до гідності вчинків, віри, духу, що, певно, викликало іронію, бо апелювання без кари для нас незвичне.

Друге. Це наш розвиток. Це – другий мотив. Йдеться про розвиток не лише буквальний, виражений фізично, у цифрах. Але внутрішній, він непростий і його дуже складно вимірювати.

За останні п'ять років наш економічний рух здолав колосальну відстань. Попри кризу.

Я б дуже хотів говорити з аудиторією цифрами, бо вони, як на мене, дуже точно фіксують і тенденції, і рух. Я не буду зловживати, але кілька цифр наведу сьогодні всім тільки для того, щоб у вас не опускалася голова і не падали руки.

На початку мого президентства наш з вами бюджет становив 80 мільярдів гривень. Це було 4 роки тому. Очевидно, це – велика сума. Але сьогодні бюджет України – 300 мільярдів. Я не пригадую, щоб у нашій історії була така динаміка державних фінансів.

Україна в 2004 році мала 8 мільярдів доларів іноземних інвестицій. За чотири роки ми вийшли на цифру 38 мільярдів доларів інвестицій. Я хочу, щоб майбутні 5 чи 10 років хоча би повторили цю тенденцію.

Україна за ці роки уже звикла до імені житниці Європи. Кожен з останніх двох років ми експортували по 20 млн. тонн зерна, вийшли на п'яте місце в світі з продажу зерна, четверте місце з продажу кукурудзи, перше місце з продажу ячменю, і ми вертаємо те, що колись давно нам належало.

Сьогодні ми маємо найнижчий за роки української незалежності рівень безробіття.

Вперше за 18 років ми маємо демографічний оптимізм. Якщо збережуться ці темпи приросту нації, які ми мали за останні 4 роки, починаючи з 2015 року ми матимемо абсолютний приріст української нації. Чотири роки назад вона була на 14-му місці в Європі, на останньому місці в Європі серед вимираючих націй.

Ми на порозі доленосних рішень нашої інтеграції до Європейського Союзу. Переконаний, нас відділяють кілька місяців від підписання базової угоди про політичну інтеграцію та економічну асоціацію Україна – ЄС.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

СВОБОДА – НАЙВИЩА ЦІННІСТЬ ЛЮДСЬКОГО БУТТЯ

Це означає, що маємо колосальну можливість для нашої свободи, для нашої української перспективи.

Я вірю в економічну свободу і добре знаю принципи її побудови.

Свобода завжди має мету. Мета – це розвиток. Розвиток – це наш достаток – духовний, фізичний.

Але щоб розвиватися у нинішньому жорстокому світі, треба бути нацією. Впевненою у своїх силах, переконаною у своїх силах, самодостатньою у своїх силах.

Наша тисячолітня мрія здійснилася – ми маємо власну державу. Тепер залишилося зробити найголовнішу справу – створити власну націю. Це третій, можливо, найголовніший мотив моєї роботи – створити націю відповідальних громадян, яких об'єднує рідна мова, рідна історія, власна культура, батьківська традиція, збережені звичаї наших предків, територіальна цілісність, національний суверенітет і спільна велика ціль майбутнього для всієї нації.

І ще одне – політичний рейтинг абсолютно не означає хибність політики. Не будемо забувати, що більшість часто помиляється. Я б уточнив – як правило, помиляється.

Моя особиста свобода дозволяє мені сказати найважливіше: визнаю помилки і водночас вірю у силу духа, який після стількох випробувань є і відроджується у наших українських серцях.

Його сила – вічна.

Громадо,

свобода – громадянська.

Бачимо кадри з Майдану. Бачимо один одного.

Яке це було щастя! Який це був радісний усміх!

Це – ми. Можливо, найкрасивіші в нашому житті. Можливо, найкрасивіші в історії людства на початку XXI століття.

Майдан стояв не тільки за Ющенка.

Дякую кожному голосу, який промовляв моє ім'я.

Український Майдан стояв за власну мрію.

Емоційно він був, безумовно, дивом. Несподіваним, великим, всеперемагаючим дивом раптової віри у власні сили і віри у спільні сили загальні, які підтвердили, що ти у своїх мріях і можливостях далеко-далеко не одинокий.

Майдан не був ярмарком обіцянок і гасел. Багато хто це і досі не розуміє.

Саме тому Майдан ніколи і нікому не вдасться провести за гроші – що дуже важливо.

Майдан був солідарним виявом нашої громадянської і національної позиції, чиїм головним носієм і двигуном виступала зростаюча середня верства.

Я згоден з тими, хто вважає, що Майдан є складовою масштабного суспільного процесу, що пам'ятає і революцію "На граніті", і схвалення Конституції 1996 року, та інші знакові події. Майдан – це не зміни, безумовно. Це шанс на такі зміни.

Рух не припинився. Він триває.

Це – великі, тривалі, світоглядні зміни. І їх ніхто, безумовно, не зупинить.

Ніхто не зуміє применшити, принизити чи заперечити значення нашого Майдану.

Його політичні і суспільні наслідки, безумовно, колосальні. Влада, яка не розумітиме суті цих процесів, неминуче отримає нові Майдани.

Майдан не був протистоянням людей – я хотів би особливо підкреслити. Майдан був прагненням свободи.

Якщо Майдан не здобуде свободи, він повториться.

Саме тому не треба відводити очі. Не цуратися власної свободи сьогодні.

За останні п'ять років ми зупинили не одну загрозу узурпації влади в Україні нечесним бандитським способом, шляхом зговору, її консервації за найбільшими політичними "кланами". І сьогодні цей виклик, можливо, найсерйозніший за останні 15–18 років.

Очевидно, такий тиск буде продовжуватися. І кожен наступний Майдан – це Майдан особистий: це – відповідальність кожного за те, що ти обираєш, яку систему цінностей, пріоритетів ти обираєш. І вже після цього – кого ти обираєш.

Найважливіше, на мій погляд, сьогодні – не обміняти свободу на мішок "добробуту", який щедро обіцяють ті, хто претендує на найвищу посаду в Українській державі.

Свобода – найвища цінність людського буття.

Саме свобода, яка має своїм другим виміром відповідальність, а не сваволя, однаково руйнівна, коли йдеться про політику чи про приватне життя.

У цьому – суть свободи громадянської.

Дорогі співвітчизники,

свобода – державна.

Я розумію її як здатність Української держави здійснювати самостійну і відповідальну політику, розраховану не лише на поточні, щоденні потреби, а й на довгу національну перспективу.

Це – здатність діяти і захищати власні інтереси, попри будь-який зовнішній тиск, антипатію чи навіть відверту ворожість.

Яке наше місце у світі? На яку роль претендуємо? Хто ми – велика держава чи великий сателіт? Хто ми – українці чи малороси? Хто ми – нація чи населення? Хто кожен з нас – людина чи ще й громадянин?

Глибоко переконаний, це – не марні запитання.

Я наведу для спогадів кілька цитат.

Перша. "Так звана держава, що не має ніякої національної, історичної, культурної та моральної основи".

Далі. "Штучно створена держава, нами подарована..."

Далі. "Улюблений хатній песик західних демократій, якого взагалі не можна вважати за культурний народ".

Вам це нічого не нагадує? Це говорили лідери Німеччини про Польщу і Польський народ у 1939 році.

З брутальних лайок, які відображали єфрейторський інтелект, розпочалася велика катастрофа людства, яку потім історики, люди назвали Другою Світовою війною.

Щоб вберегтися від катастроф, треба мати не лише чітку мету, а й силу і вміння не гнутися перед обставинами, твердо і невідступно захищати власні національні інтереси.

Для багатьох столиць Україна є постійною і незручною несподіванкою, яка ламає стереотипи і давні схеми стосунків, у тому числі по діагоналі між західним світом і Росією.

У всьому мереживі міжнародних відносин Україна зобов'язана нарощувати і закріпляти свої позиції. Не як сателіта. Не як прохача. А як принципового, активного і наполегливого гравця. Тим більше, маючи таку унікальну геополітику.

Безумовно, ми здатні на це. І нам треба розуміти всю складність і серйозність зовнішніх загроз.

Якщо хочемо доброго майбутнього для України, нам усім, незалежно від політичних поглядів чи електоральних симпатій, потрібно погодитися з єдиною зовнішньою нашою метою.

У ній також наша свобода. Про цю мету як Президент я сотню разів повторюю. Повторю і сьогодні.

Наша довгострокова мета – повноцінне входження України до Об'єднаної Європи, інтеграція у Європейський Союз і вступ до загальноєвропейської колективної безпеки.

Сильна Україна у складі Об'єднаної Європи – це також історичний порятунок для Росії і захист для неї від сповзання у трясовину, в якій загинула Російська імперія, а потім і Радянський Союз.

Свобода передбачає відповідальність.

І свобода передбачає принциповість.

Саме тому я поїхав у Тбілісі у серпні 2008 року. Бо там йшлося про речі фундаментальні. Про вашу свободу, про їхню свободу – про нашу свободу.

Там, у Тбілісі, прозвучав голос тієї Європи, якій небайдужа людська свобода і життя, незалежність суверенних держав і суверенних демократій.

Ми повинні належати до цієї Європи. Навіть якщо вона мовчить. Бо це – головна запорука нашої свободи.

Україна повинна думати і діяти наперед, дбаючи про стратегічну власну перспективу.

Нас можуть не розуміти. Нам можуть погрожувати. Про нас можуть брехати. Нас можуть ображати.

Наша справа – йти вперед і довести світові нашу силу, діяльну присутність і наш український вплив.

Так я розумію свободу Української держави.

Дорогі співвітчизники!

На цьому великому полі свобод – особистої, громадянської, державної – народжується свобода, чия суть для нас, громадян України, є національна.

Свобода національна – це усвідомлення себе нацією, яка на цій землі живе понад тисячу літ і здатна творити своє власне нове життя.

Революція нашої свободи повинна привести нас до побудови сучасної європейської національної держави як Батьківщини, об'єднаної морально-культурницькими засадами і спільними проектами задля майбутнього.

Я добре розумію настрій людей, які у керівниках держави хочуть бачити твердих господарників, управлінців.

Я маю, чим засвідчити свій досвід і успіх як управлінця за десятиліття державної роботи.

Саме тому я твердо знаю:

коли поміж хлібом і свободою народ обирає хліб, він зрештою втрачає все, в тому числі і хліб.

Якщо народ обирає свободу, він матиме хліб, вирощений ним самим і ніким не відібраний.

Але для цього народ у всій великій своїй масі повинен достеменно точно зрозуміти, хто він, з якого джерела походить, що відбувалося з ним, які травми пережито і як треба одужувати, щоб йти далі вперед.

За останні п'ять років я прагнув повернутися до нашого джерела, яке упродовж десятиліть і століть засипалося різним піском і камінням.

Ми разом підняли великі камінні брили.

Це – тема Великого Голодомору, вбивства голодом 1932–1933 років нашого народу.

Це – тема Єдиної рідної Помісної української Церкви.

Це – тема нашої мови, культури, наших освіти, звичаїв, традицій. Це – тема нашої родини і наших сімейних цінностей.

Це тема – наших великих імен і наших великих перемог, очищених від брехні і фальшувань.

Очевидно, мова йде про працю велику і конче потрібну.

Ця праця потребує мільйонів українських рук.

Бо пояснює нам рідну природу, наше буття.

Пояснити це означає зрозуміти допущені помилки, взяти на себе відповідальність за минуле, нинішнє, майбутнє – і впевнено йти вперед.

Зрештою, це означає стати вільною нацією.

Назавжди. На сотні і тисячі років уперед.

Наш рух до свободи тільки почався.

Він продовжується.

Свободі складаю свою сповідь і свою віру.

Віру всепереможну.

Слава Україні!

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПЕРЕДВИБОРНА ПРОГРАМА КАНДИДАТА НА ПОСТ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ЮЩЕНКА ВІКТОРА АНДРІЙОВИЧА

"ВІЛЬНА, СПРАВЕДЛИВА ТА СИЛЬНА УКРАЇНА"

Я, Віктор Ющенко, йду на вибори, щоб гарантувати збереження курсу, який ми разом обрали на українському Майдані. Це курс національної гідності, соборності і сильної держави. Це утвердження європейських стандартів у житті Української держави і кожного її громадянина.

Ми йдемо нелегким шляхом, але тільки він веде Україну в майбутнє. Незалежна Україна не раз гідно відповідала на складні виклики. Мені особисто не раз доводилося виводити країну з кризових ситуацій. На чолі Нацбанку мені вдалося успішно ввести українську гривню, на чолі Уряду – врятувати Україну від дефолту, покінчити з ганебною бартеризацією економіки та повернути заборгованість з виплати пенсій та зарплат. Мені довелося заплатити високу особисту ціну за нашу свободу.

Жодної миті я не вагався у правильності нашого вибору. Разом ми зробили важливі кроки до нової України – вільної, справедливої, сильної.

Усі п'ять років президентства моїми незмінними орієнтирами були незалежність, демократія, потужна економіка і сильна Українська держава. Я не поступався національними інтересами заради прихильності чужих столиць.

Під час мого перебування на найвищій державній посаді Україна побачила демократичні способи врегулювання протиріч, ніхто не може дорікнути мені переслідуванням політичних опонентів.

Поза сумнівом, країна досягла б більшого, якби деструктивні зміни до Конституції не розбалансували державний механізм. Саме тому я ініціював конституційну реформу, яка дасть Україні ефективну справедливу владу.

Я вдруге постаю перед Українським народом, бо не маю права залишити поле боротьби за нашу державу.

Моя програма зрозуміла і цілісна. Вона спрямована на те, щоб об'єднувати, а не розділяти, будувати, а не руйнувати, переконувати, а не примушувати.

Моя програма для тих, хто вірить в Україну.

УКРАЇНІ БУТИ ВІЛЬНОЮ

Ми утверджуємося як модерна європейська нація з унікальною історією та культурою. Ми здобули незалежність і свободу, вони наші найвищі цінності. У них – ключ до нашого майбутнього, і ми їх захистимо.

1. Ми відстояли право народу обирати Президента України. Так само ми відновимо право громадян обирати депутатів. Вибори до Верховної Ради України відбуватимуться за відкритими списками, а до місцевих рад – за мажоритарною системою.

2. Ми скасуємо недоторканність депутатів, суддів та Президента. Кількість депутатів буде скорочена, Верховна Рада працюватиме відповідально і професійно, парламентський безлад буде припинений.

3. В Україні знищена політична цензура. Ми захистили свободу слова. На черзі – утвердження незалежної журналістики, громадський контроль за інформаційним простором, пріоритет для національного медійного продукту.

4. Я відроджую пам'ять про національні трагедії та перемоги. Ми пам'ятаємо минуле, щоб мати майбутнє. Ми досягли порозуміння у суспільстві щодо засудження Голодомору та інших злочинів проти українського народу. В Україні й надалі буде відновлюватися історична справедливість: громадяни – жертви сталінського режиму отримають компенсацію у вигляді доплат до пенсій.

5. Ми віддаємо належне ролі християнства у становленні української нації і держави. Поважаючи право усіх на свободу віросповідання, прагнемо єдності українського православ'я.

6. Моя мета – членство України в ЄС. Громадяни України відчують на собі переваги європейського курсу. Українці отримають право в'їзду до країн ЄС в безвізовому режимі, їхні права за кордоном будуть захищені.

7. У непростих умовах Україна зберігає суверенітет і територіальну цілісність. Як Верховний Головнокомандувач я не залишу Україну наодинці з зовнішніми загрозами. Разом з європейськими сусідами ми будемо зміцнювати євроатлантичну систему колективної безпеки.

8. Україна залишається вірною своїм зобов'язанням і домагатиметься взаємності від держав-партнерів. Чорноморський флот Російської Федерації буде виведений з України до 2017 року відповідно до Конституції України та укладених угод.

9. Україна самостійно визначає зовнішню політику відповідно до власних національних інтересів. Ми різні, але ми – рівні, і я буду вести активний діалог з усіма нашими сусідами на засадах рівноправності, добросусідства та взаємної поваги.

УКРАЇНІ БУТИ СПРАВЕДЛИВОЮ

Ми хочемо справедливості у ставленні держави до своїх громадян. Своїми діями вона буде утверджувати солідарність, повагу до людини і взаємну підтримку.

1. Закон встановить чесну прозору формулу визначення розміру зарплат і пенсій. Вирішення проблем бюджету за рахунок заниження розміру прожиткового мінімуму буде припинено.

2. У системі нарахування пенсій буде наведений порядок, розрив верхньої і нижньої межі буде скорочений. Розмір пенсії визначатиме трудовий стаж та заробіток, зростання "ваги" кожного року трудового стажу буде продовжено, мінімальна пенсія дорівнюватиме реальному прожитковому мінімуму.

3. Однаково важлива для країни праця не може по-різному оплачуватись. Держава встановить справедливі співвідношення в оплаті праці всіх працівників бюджетних установ. Статус працівників сфери освіти, культури, охорони здоров'я буде прирівняний до статусу державного службовця.

4. Ми розпочинаємо глибоку судову реформу. Громадяни отримають право відкликати суддів, зможуть звертатися за захистом до Конституційного Суду України.

5. Міліцейське свавілля буде припинено. Термін попереднього затримання буде скорочено з 72 до 24 годин. "Перевертні в погонах" будуть каратися максимальним терміном ув'язнення з конфіскацією майна.

6. Ми завдамо рішучого удару по корупції, почавши з верхніх ешелонів влади. Для цього буде створене Антикорупційне бюро, наділене особливими повноваженнями з перевірки і притягнення до відповідальності високопосадовців.

7. Багаті мають платити в бюджет більше за бідних. Спеціальним податком буде обкладатися розкішне майно – таке, як вілли, яхти, лімузини.

8. Запровадження зовнішнього незалежного оцінювання зупинило корупцію при вступі до вищих навчальних закладів. Держава збільшить держзамовлення, щоб усі здібні діти мали можливість вчитися. Призов до Збройних Сил України не перериватиме навчання. Для цього буде збільшена кількість військових кафедр в університетах.

9. Захист материнства і дитинства буде продовжений. Для матерів, діти яких відвідують дошкільні заклади та навчаються в молодших класах, робочий день буде скорочений на 1 годину зі збереженням заробітної плати.

10. Буде проведена реформа системи захисту прав споживачів, посилений контроль якості і безпеки продуктів, у першу чергу дитячого харчування. Буде законодавчо встановлена дієва процедура відшкодування шкоди, завданої споживачеві.

УКРАЇНІ БУТИ СИЛЬНОЮ

В останні роки Україна демонструвала динамічне зростання економіки, виразну соціальну спрямованість її розвитку. Вдвічі зріс бюджет, вшестеро – прямі іноземні інвестиції, розпочалась дерегуляція підприємництва.

Але криза показала – без глибоких реформ, збільшення внутрішнього попиту, розбудови розвиненого національного ринку економічна ситуація в Україні буде нестабільною. Наш шлях до успіху – економічна свобода, сучасні механізми регулювання ринків, інновації, енергоефективність.

1. Пріоритет у подоланні кризи – збереження робочих місць. Держава запровадить податкові стимули для підприємств, спеціальні програми трудової мобільності, гнучкого реагування освіти на ринковий попит.

2. Держава обмежить можливості наживатись на коливаннях валютних курсів. Гривня стане єдиним платіжним засобом в Україні, на внутрішньому ринку не буде валютних розрахунків і цін в іноземній валюті.

3. Діри в бюджеті не будуть лататись за рахунок податкового знекровлення економіки. Практика введення додаткових податків та зборів, стягування податків наперед, подвійного оподаткування прибутку буде припинена. Податок на додану вартість відшкодовуватиметься вчасно, система оподаткування доданої вартості буде приведена у відповідність із європейським законодавством.

4. Адміністрування податків буде суттєво вдосконалене, зокрема знижені штрафні санкції до підприємств, продовжені граничні терміни подання звітності і терміни подання апеляцій. Відбудеться узгодження податкового та бухгалтерського обліку. Будуть визначені спеціальні податкові суди, що спеціалізуватимуться на вирішенні податкових, митних та інших фіскальних спорів.

5. Корупція чиновників не зможе перешкоджати малому і середньому бізнесу. З цією метою буде запроваджений принцип "мовчазної згоди" при реєстрації, додатково обмежена кількість перевірок, ліцензій, дозволів, сертифікатів.

6. Через бездумну політику запозичень витрати державного бюджету на обслуговування зовнішнього боргу вже перевищують видатки на освіту і охорону здоров'я разом узяті. Ця політика буде припинена, Україна має заробляти, а не позичати. Запозичення будуть здійснюватись лише для забезпечення законодавчо визначених інвестиційних пріоритетів і відповідно до можливостей бюджету їх обслуговувати.

7. Формула ефективності – децентралізація. Місцева громада отримає гроші, повноваження і відповідальність за вирішення своїх проблем. Громада, а не чиновник у Києві, вирішуватиме, де в районі будувати чи ремонтувати лікарню, школу, дорогу.

8. Ключ до зростання економіки – сприятливе конкурентне середовище. Держава створить надійні механізми правових гарантій для бізнесу, захисту прав власності, запобігання монополізму. Довіра інвесторів до України буде повернута.

9. Україна стала членом СОТ. Ми можемо скористатися перевагами широкого доступу до зовнішніх ринків, одночасно підтримуючи українського виробника. Держава стимулюватиме експорт, енергозбереження та імпортозаміщення. Буде створена ефективна система захисту українських підприємств від недобросовісної конкуренції і контрабанди.

10. Українська економіка зможе сповна реалізувати свій інтелектуальний та інноваційний потенціал. Державна підтримка високих технологій та інновацій дасть змогу українським підприємствам і країні в цілому підвищити свою конкурентоспроможність, зберегти і зміцнити позиції на світових ринках наукоємної продукції.

11. Ми запровадимо прозорий ринок землі, що спирається на сучасний земельний кадастр. Держава встановить чіткі правила використання земель і належний контроль за їх дотриманням. Це збільшить потік інвестицій в українське село, в модернізацію сільської інфраструктури. Держава збільшить обсяги бюджетної підтримки села, подовжить розвиток системи пільгового кредитування.

12. Україна стане потужною транзитною країною. З цією метою держава стимулюватиме модернізацію транспортної інфраструктури, портів і залізниць, будівництво швидкісних автомобільних доріг.

13. Здобуте нами право на футбольний чемпіонат ЄВРО-2012 – це нові робочі місця, це сучасна туристична та спортивна інфраструктура, це новий образ України у світі. Я гарантую – Україна сповна використає цей шанс.

14. Україна створить надійні гарантії своєї енергетичної безпеки. Буде здійснена модернізація національної газотранспортної системи та інтеграція її до європейської системи газопостачання. Відкриється постачання каспійської нафти нафтопроводом "Одеса – Броди". Ми збільшимо частку української нафти і газу в національному енергетичному балансі, буде здійснена державна програма енергозбереження та використання альтернативних джерел енергії.

15. У перший термін мого президентства розпочато військову реформу. Для її продовження Україна буде витрачати не менше, ніж на державне управління. Вітчизняний оборонно-промисловий комплекс працюватиме насамперед на українську армію і флот. Збройні Сили України стануть потужними, професійними, контрактними.

* * *

Для подальших перетворень Україні потрібна міцна правова основа держави, чітка система державного управління. Мої найперші дії будуть спрямовані на їх створення.

З урахуванням результатів всеукраїнського обговорення я внесу народний проект Конституції України до Верховної Ради України.

Якщо протягом 100 днів країна не отримає нової Конституції, повноваження Верховної Ради України будуть достроково припинені, позачергові вибори відбудуться з одночасним референдумом з ухвалення Основного Закону держави.

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ЗНАТИ ПРАВДУ

Узяти все, що нам належить.
Олена Теліга.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

"Ролянд" і "Нахтігаль": як було насправді

Макіавеллі писав: "Жоден правитель не почувається в безпеці, якщо він не має власних сил: не захищена від супротивника, його доля повністю залежить від фортуни. Немає нічого більш крихкого і скороминущого, як довіра, що не спирається на власну силу".

Це чудово розуміли керівники ОУН, які для створення української національної армії вирішили скористатися конфліктом між Німеччиною і Радянським Союзом. Як пише В.Косик, на початку 1941 року був встановлений контакт між керівництвом ОУН і представниками верховного командування німецької армії (Канарісом і Браухічем) з приводу створення українського армійського відділу. При цьому українці висунули обов'язкову умову: український відділ буде підпорядкований ОУН у політичному сенсі, і не даватиме клятву ні фюреру, ані Німеччині, а Україні і ОУН. Планувалося, що ця військова частина перейде до Української держави, коли вона буде створена, і стане основою української національної армії. Ця неформальна угода була укладена без відома керівників нацистської партії та німецького уряду. Кожна сторона сподівалася мати користь від цієї незвичної угоди. Українцям потрібні були люди, навчені тримати зброю, німці ж, певно, розраховували на пропагандистський ефект.

Зрештою, німці погодились вишколити близько 700 українців, розділених на два батальйони; набір мала провести ОУН Бандери. Як згодом з'ясувалося, в дійсності було створено два військових відділи: "Нахтігаль" і "Ролянд" (квітень 1941 року). "Нахтігаль" був одягнутий у польову форму вермахту, "Ролянд" носив чеську уніформу.

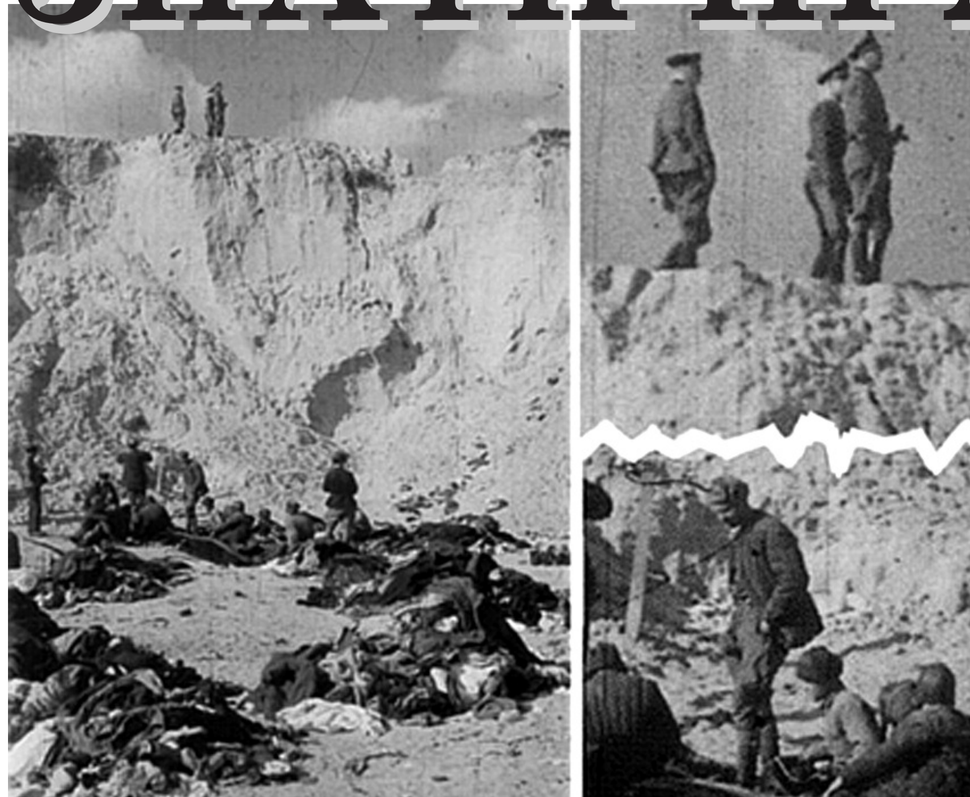
Про "участь" обох батальйонів у воєнних операціях В.Косик розповідає детально. Ось короткий виклад. 7 червня 1941 року "Ролянд" виїхав з Відня в Румунію, куди прибув у середині червня, і був приєднаний до 11-ї німецької армії. 27 червня перед батальйоном було поставлено завдання взяти участь у боях на річці Прут для підтримки німецьких військ. Однак 30 червня, в день проголошення української незалежности, надійшов наказ заборонити вводити батальйон у дію. Не зробивши жодного пострілу, "Ролянд" відійшов на територію Румунії, де перебував до кінця липня. Звідти він був переправлений через Дністер для участи в бойових діях. Через три тижні чекання відправки на фронт батальйон знову був відправлений у Румунію, де частина його була розпущена, а решта роззброєна німцями.

Ось така історія "Роляндy", і приблизно такою ж є доля "Нахтігалю". Ним керував Роман Шухевич, брат якого був однією з жертв масових страт, здійснених енкаведистами у львівській тюрмі перед відступом. У ніч з 22 на 23 червня батальйон без бою перейшов кордон у районі Перемишля. До Львова, як зазначає В.Косик, "Нахтігаль" увійшов 30 червня о 4 годині 30 хвилин, і зайняв деякі стратегічні і промислові об'єкти, зокрема радіо. Як відомо, однією з "фішок" антиукраїнської пропаганди деяких псевдоісториків є склепана у стилі Геббельса-Суслова брехлива байка про участь керованого Р.Шухевичем українського військового підрозділу в розстрілах львівських євреїв та польської інтелігенції після 30 червня 1941 року. Пропоную цитату з праці В.Косика.

"Батальйон "Нахтігаль" займався виключно безпекою і охороною важливих об'єктів, складів, громадських установ Львова. А стратами займалася зондеркоманда СД, що прибула в Львів 30 червня. "Нахтігаль" ніколи не застосовувався ні в акціях поліції, ні в проведенні страт, його назва жодного разу не згадувалась на Нюрнберзькому процесі.

Продовження. Початок в №45.

Навпаки, міжнародний трибунал у Нюрнбергу під час засідання 15 лютого 1946 року, спираючись на рапорт радянської Надзвичайної комісії по розслідуванню німецьких злочинів у районі Львова, встановив, що страти – справа рук спеціальних агентів гестапо, а також СД. 30 серпня 1946 року радянський генеральний прокурор Руденко заявив на Нюрнберзькому процесі: "Інтелігенція також стала об'єктом репресій з боку гестапо... Ці репресії здійснювались за наперед узгодженим планом. Так, наприклад, загони гестапо ще до взяття міста Львова мали список найвидатніших представників інтелігенції міста, яких треба було знищити. Масові арешти і страти професорів, лікарів, адвокатів, письменників і художників

почалися зразу після взяття міста Львова німецькою армією.

У працях на цю тему, що з'явилися у Польщі та Радянському Союзі до жовтня 1959 року, ніколи не звинувачувано батальйон "Нахтігаль". Зміна відбулася після прес-конференції східно-німецького професора Альберта Нордена 23 жовтня 1959 року в Берліні. Професор Норден звинуватив західно-німецького міністра, професора Т.Оберлендера в тому, що він віддав наказ знищити євреїв та польських інтелігентів Львова. Оберлендер, призначений у 1953 році Аденауером на посаду міністра, постійно викликав ненависть у Москви і Східного Берліна своєю різкою антикомуністичною та антирадянською політикою. Щоб добитися його відставки, треба було його звинуватити у нацистських злочинах. Було виявлено, що Оберлендер був зв'язковим офіцером батальйону "Нахтігаль" у червні – липні 1941 року. Так виникла ідея звинувачити західно-німецького міністра з допомогою твердження, що "Нахтігаль" чинив злочини за наказом Оберлендера. Москва взяла на себе відшукати "свідків", і справа набула розголосу. Професор Норден звинуватив Оберлендера і "Нахтігаль" у знищенні близько 3000 євреїв і поляків. Добре організована кампанія привела до відставки Оберлендера. Проте німецький трибунал не знайшов жодних підстав, щоб його звинуватити.

Свідки та об'єктивні польські автори спростовують звинувачення проти батальйону "Нахтігаль". З цього питання можна також звернутися до офіційних радянських документів, що з'явилися до і після справи Оберлендера. Вони надруковані у збірниках, таких як "Уривки з актів стосовно злочинів фашистських загарбників у Львові, складених районною комісією Верховної Ради УРСР" в кн. "Советская Украина в годы Великой Отечественной войны, 1941–1945", Київ, 1980 р.; "Інформація спеціальної комісії по розслідуванню злочинів німецько-фашистських загарбників на території Львівської області" в кн. "Німецько-фашистський окупаційний режим на Україні", Київ, 1963. Жоден з цих документів не звинувачує батальйон "Нахтігаль". Не має таких документів теж у збірниках "Історія застерігає", Київ, 1986".

А якою ж була подальша доля "Нахтігалю"? В.Косик пише, що після 30 червня батальйон було переведено у безпосереднє підпорядкування німецькому командуванню. У Львові "Нахтігаль" перебував до середини липня, після чого був приєднаний до альпійської охоронної дивізії, брав участь у боях в районі Браїлова, біля Вінниці. Неподалік від Вінниці він залишався ще кілька тижнів. Члени батальйону скористалися цим, щоб створити українську адміністрацію і проводити в селах націоналістичну пропаганду. У другій половині серпня 1941 року "Нахтігаль" був роззброєний німцями і припинив своє існування.

У жовтні 1941 року з обох розпущених батальйонів у Франкфурті-на-Одері було створено 201-й батальйон охоронної поліції. У березні 1942 року він був посланий у Білорусію, де мав забезпечувати охорону шляхів сполучення. 1 грудня 1942 року цей батальйон був розформований, а його українські офіцери перевезені до Львова під конвоєм і посаджені під арешт. Деяким з них, у тому числі Р.Шухевичу, вдалося втекти та приєднатися до національного руху опору.

Нацистський терор

Тим часом Україна під нацистським чоботом спливала кров'ю.

Знову цитую В.Косика.

"Айнзацгрупа Ц Сіпо і СД, якій було доручено "прочищення" Центральної і Північної України, прибула у Львів 30 червня – 1 липня 1941 року.

За наказом, одержаним 1 липня, акції "прочищення" (згадаймо термін "зачистка" із новітньої російської історії – **М.С.**) *мали бути спрямовані у першу чергу проти "більшовиків" і "євреїв", останні розглядалися як "головна опора більшовизму". Німці намагалися весь час скерувати антибільшовицькі настрої місцевого населення на проведення антиєврейських погромів, використовуючи аргумент "євреї – опора більшовизму". Проте в донесеннях поліції повідомлялося, що на Україні, за винятком окремих випадків, це підбурювання не дало очікуваних результатів. У одному з донесень відзначалося, що "для репресій проти євреїв українському населенню бракує як верховодів, так і духовного запалу". Однак націонал-соціалістський режим мав намір позбутися євреїв не тільки погромами. Головним засобом повинні були стати масові страти. У Львові з перших днів окупації німецька поліція безпеки зібрала і розстріляла 7000 євреїв у вигляді помсти за нелюдські звірства. У Луцьку – "2000 страт як відплата за побоїще українців". Страти відбувалися практично в усіх містах України: 1000 у Тернополі, 238 у Коростені, 400, а потім 3145 у Житомирі, 1303 у Бердичеві. У районі Кам'янець-Подільського німецька зондеркоманда за два дні розстріляла 23600 євреїв. У Києві німці за два дні, 29 і 30 вересня 1941 року, розстріляли в Бабиним Яру 33771 єврея.*

Євреї були не єдиними жертвами цих страт. Німецькі донесення повідомляють про багато інших страт, приміром: 240 більшовиків у Рівному, 20 грабіжників і 50 польських агентів у Луцьку, 187 радянських росіян і євреїв у Житомирі, 619 "осіб" у Львові (між 5 і 11 серпня), 60 "терористів" у Народичах, 6 584 більшовиків, євреїв, асоціальних елементів у районі Коростеня і Білої Церкви, 39 функціонерів і 11 саботажників у Кривому Розі, 56 функціонерів і агентів НКВД і 28 саботажників і грабіжників у Ново-Українці. У листопаді 1941 року німці стратили 800 психічно хворих з 1160, які перебували у психіатричній лікарні в Дніпропетровську.

У Києві на 12 жовтня 1941 року страчено зондеркомандою 51 000 чоловік.

Також відбувалися масові страти на півдні України".

Як відомо, Сталін у своїй промові 3 липня 1941 року закликав населення окупованих територій здійснювати руйнування, саботаж і вести проти загарбника партизанську війну. У відповідь німці значно посилили репресії, спрямовані на боротьбу з партизанами, з саботажем, з пасивним опором, щоб гарантувати безпеку для німецьких солдатів. Якщо на початку німці намагалися обережно поводитися з українським населенням, скеровуючи репресії в основному проти комуністів і євреїв, то скоро все населення стало жертвою принципу колективної відповідальности, – як у випадку активних дій радянських партизанів, так і в разі невиконання наказів німецької влади. Німці встановили надзвичайний стан. Населення не мало права пересуватися без дозволу за межі проживання. У більшості районів було запроваджено комендантську годину. Зберігання зброї чи боєприпасів каралося смертю. Будь-який замах чи акт саботажу, здійснений радянськими парашутистами чи партизанами, спричиняв надзвичайні репресії, тобто знищення випадково захоплених заложників. Так, у Києві після пожеж і актів саботажу, вчинених наприкінці жовтня 1941 року, були розстріляні 300 заложників, схоплених без розбору на вулицях. В.Косик наводить численні факти подібних масових страт в різних містах України.

"Українці підлягають знищенню"

Відомо, що Гітлер мав наміри перетворити Україну в німецьку колонію. Він не любив українців, і вважав, що "український селянин не має поняття обов'язку, українці так само ліниві, погано організовані і по-азіатськи нігілістичні", як і росіяни, і реагують тільки на батіг. Водночас, до Сталіна Гітлер ставився, хоч як це, здавалося б, дивно звучить, з певною повагою. В.Косик з німецьких джерел наводить такі слова Гітлера: "Сталін – один із

найбільших сучасників, оскільки йому все-таки вдалося, щоправда, лише завдяки найсуворішому примусу, викувати державу з цієї сім'ї кроликів".

Водночас Гітлер був буквально зачарований Україною як "житницею Європи". Він казав, що німці змушені насилу вивирати з моря кілька метрів землі і катуватися, освоюючи болота, "тоді як в Україні безмежно родюча земля, гумус якої місцями має товщину десяти метрів, і ця земля нас чекає".

Було твердо вирішено не дозволяти ніякого навчання і ніякої допомоги укрїнському населенню. Знання сигналів дорожнього руху їм буде достатньо, казав Гітлер, щоб не спричиняти аварій німецьких автомобілів. Свобода для українців означає, що вони будуть митися один раз на місяць (за іншою версією: тільки у святкові дні). Гітлер поставив завдання: германізувати Україну шляхом завезення іміґрантів, розглядати місцевих жителів як червоношкірих. Українцям була заборонена будь-яка політична діяльність. Німці могли допускати участь українців в управлінні країною на нижньому рівні, верхні ешелони влади займали німці.

"Київ треба очистити за допомогою епідемій, – цитує В.Косик одного з німецьких відповідальних працівників. – Після всього було б найкраще, щоб надлишки населення померли з голоду".

В іншому місці він наводить слова райхскомісара України Еріха Коха, який відзначався особливою жорстокістю до українців: "Цей народ (український) є набагато нижче нас, і він повинен молити Бога, щоб ми зберегли йому життя. Ми звільнили його, і з цієї причини він не повинен мати жодної іншої мети, як тільки працювати на нас".

В тодішній нацистській верхівці існувала концепція, що полягала у тому, щоб вважати все населення СРСР росіянами. Як зазначає В.Косик, цю концепцію підтримували багато німецьких політичних діячів та воєначальників, які, подібно до росіян, прихильників імперії, вважали, що всі народи СРСР, включаючи українців, утворюють російський народ. Говорячи про українців, деякі з них часто використовували термін "так звані українці". І Гітлер, і Гіммлер вважали, що українці – це собі звичайні росіяни. Відповідно до інструкцій націонал-соціалістичної влади, на території Райху українська національність не була визнана, за винятком емігрантів і цивільних робітників, що прибули з Ґенерального Губернаторства.

Для функціонування військової економіки Райх був змушений постійно шукати іноземну робочу силу – т.зв. остарбайтерів, більшу частину яких становили українці. Насильний набір робочої сили на Сході почався в березні 1942 року. Щоб зібрати необхідний контингент, німці влаштовували облави на вулицях, на базарах, під час сільських свят. Умови перевезення робітників до Німеччини були жахливими. Люди майже не одержували ні їжі, ні води. В.Косик цитує одне з німецьких донесень: "Їм не давали навіть харчів, кажучи, що це "російські свині". Далі в донесенні говорилося, що німецькі органи поліції та безпеки "ототожнювали з більшовиками також і українців, які рокам були справжніми ворогами більшовизму".

Під час роботи остарбайтерів часто били, знущалися, морили голодом.

18 вересня 1942 року нацистська верхівка узгодила порядок, за яким "всі євреї, цигани, росіяни, українці", які знаходяться у попередньому ув'язненні або за вироком, а також поляки, засуджені більш ніж на три роки, чехи і німці, засуджені на більше, ніж вісім років, переходять у розпорядження райхсфюрера СС з метою їх "знищення працею". "Євреї, цигани, росіяни і українці в майбутньому не будуть віддавані до суду, а їх буде знищувати райхсфюрер СС", – говорилося в цьому документі.

Якщо додати до цього надмірні реквізиції збіжжя, молока, худоби, а також арешти і розстріли українців за будь-яку підозру в нелояльності, то можна уявити атмосферу, в якій опинилася Україна під нацистським чоботом.

Між нацистським молотом і більшовицьким ковадлом

Тим часом опір німецькому режимові в Україні посилювався. Його головним носієм була ОУН Бандери. Як вказує В.Косик, донесення німецьких агентів восени 1941 року свідчили про те, що цей рух готує збройне повстання проти німців. 25 листопада айнзацкоманда, що дислокувалася в Києві, віддала наказ усім постам поліції безпеки і СД арештовувати і таємно страчувати без суду членів ОУН Бандери: "Незаперечно встановлено, що рух Бандери готує повстання у Райхкомісаріаті (Україна), мета якого – створення незалежної України. Всі активісти руху Бандери повинні бути негайно арештовані, і, після ґрунтовного допиту, таємно знищені як грабіжники".

24 грудня 1941 року відділення ОУН Андрія Мельника в Києві прийняло рішення перейти до підпільної діяльности і підготуватися до боротьби проти німецьких окупантів. У відповідь німці арештували в Києві і розстріляли групу керівників мельниківської ОУН, в тому числі Олену Телігу. Пізніше був арештований і закатований провідник цієї організації на українських землях Олег Ольжич.

З січня 1942 року у німецьких повідомленнях, як зазначає В.Косик, з'являється інформація про створення озброєних груп ОУН Бандери, про значні запаси зброї, викраденої бандерівцями з військових таборів чи залишеної Червоною армією.

Тим часом, як відомо, у квітні 1942 року ОУН Бандери під час своєї другої конференції прийняла низку рішень з метою посилення революційної діяльности і підготовки до створення повстанської армії. У четвертому номері "Бюлетеню" ОУН Бандери, що з'явився наприкінці квітня 1942 року, була чітко висловлена позиція ОУН щодо німецької окупації. Замість радянського тоталітаризму, говорилося в статті, прийшов тоталітаризм націонал-соціалістичний. Обидва тоталітаризми "подібні своєю головною метою, різна тільки їхня тактика. В обох випадках під привабливою маскою – з одного боку "соціалістичний рай", з іншого – "щасливе" життя у "Новій Європі" – криється той самий ворожий нам імперіалізм". "Власну державу можна створити тільки зусиллям і кров'ю мільйонів людей нашої нації, під керівництвом нашої революційної організації", – таким був висновок авторів статті.

Озброєні групи, так звані групи самооборони ОУН Бандери, почали з'являтися навесні 1942 року на Волині і Поділлі. Влітку були створені численні інші збройні групи. Тоді ж з'явилися збройні групи Тараса Бульби-Боровця.

Нарешті, впродовж вересня і з початком жовтня 1942 року у районі Сарн зібралося перше значне формування українських бійців-націоналістів. Почався героїчний літопис Української Повстанської Армії – Армії Безсмертних.

Закінчення буде.

Володимир БОРЕЙЧУК:

"ЛИШЕ ВІКТОР ЮЩЕНКО ЗАБЕЗПЕЧИТЬ ЦИВІЛІЗОВАНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ"

В Україні, за оцінками соціологів, – понад 20 відсотків національно-патріотичного електорату. Однак ці відсотки можна здобути лише за консолідації державницьких сил, в іншому випадку ці голоси будуть розпорошені.

– 2007 року Конгрес Українських Націоналістів не брав участи у виборах, чи плануєте йти на вибори до парламенту, якщо такі будуть після президентських виборів?

– На позачергових виборах до сформованого виборчого блоку "Наша Україна – Народна самооборона" ввійшли (на умовах саморозпуску та подальшого формування єдиної політичної партії): Народний Союз "Наша Україна", Політична партія "Вперед, Україно!", Народний Рух України, Українська Народна Партія, Українська республіканська партія "Собор", Партія Християнсько-Демократичний Союз, Європейська партія України, Громадянська партія "ПОРА", Партія захисників Вітчизни. Але ці партії не виконали своїх обіцянок сформувати єдину політичну партії, іншими словами, – зрадили Віктора Ющенка. Де сьогодні ці "патріоти", котрі за рахунок високого рейтингу Ющенка двічі пройшли до Верховної Ради чи займали високі державні посади? Коли б ці ідеологічно близькі політичні сили злилися в єдину політичну партію і підтримали Президента Ющенка, то сьогодні б політична ситуація в Україні була б зовсім іншою.

Конгрес чесно заявив, що на умовах саморозпуску не піде в блок, оскільки наша партія створена за ініціативи ОУН (р) і будує свою діяльність на засадах ідеології українського націоналізму, на відміну від інших партій, які ввійшли у блок.

Незважаючи на те, що представників від Конгресу у виборчому списку "Наша Україна-Народна самооборона" не було, КУН активно підтримав цей виборчий блок. Тому ми і не пішли самостійно на вибори, щоб не відбирати голоси від пропрезидентського виборчого блоку. Але вже у наступних парламентських виборах Конгрес обов'язково братиме участь.

– Повертаючись до президентських виборів: чи зможе Віктор Ющенко в разі перемоги навести порядок у державі?

– Безперечно зможе. У 2004 році Верховною Радою під керівництвом Литвина з порушенням регламенту були внесені зміни до Конституції України, які значно обмежили повноваження президента і спричинили хаос у державному управлінні.

Впевнений, що Віктор Ющенко забезпечить прийняття нової Конституції України, яка забезпечить відповідальність влади, допоможе навести порядок та відновити справжні права та свободи для всіх українців.

Внесені зміни до конституції у 2004 році позбавили президента будь-яких важелів впливу на виконавчу гілку влади – уряд. Сьогодні відповідальні за економічний стан в державі – виключно коаліція у Верховній Раді та обраний нею прем'єр-міністр та уряд.

Також однією з головних умов наведення порядку у державі є внесення змін до виборчого законодавства та проведення дострокових виборів у Верховну Раду вже за новим законом.

– Що саме потрібно змінити у законі про вибори?

– За діючого закону "Про вибори народних депутатів" виборці позбавлені можливості вибирати, адже вони голосують за вже підготовлений партійними бюрократами список, що формується за гроші. Тому ці кандидати, ставши народними депутатами, більше переймаються питанням повернення "внеску" за місце у виборчому списку та розвитком свого бізнесу. Виборців позбавили важелів впливу на народних депутатів та механізму їхнього відкликання. Результатом цього є невиконання передвиборних обіцянок.

Одним із важливих факторів "походу" олігархів до Верховної Ради є отримання недоторканності, яка забезпечує їм повну безкарність. Така собі каста, на яку не поширюються українські закони.

Нинішня система виборів не може забезпечити обрання до Верховної Ради фахівців, які б віддано працювали задля розбудови української держави та покращення добробуту громадян. І як наслідок ми маємо найгірший склад депутатів за роки незалежності.

Якби нині діючий склад ВРУ "пропустити" через мажоритарну систему виборів, то переважна частина з них не набрала б необхідної кількости голосів виборців.

– Як Ви оцінюєте шанси кандидатів на посаду президента України? Які Ваші прогнози?

– Із 16 кандидатів у президенти більшість уже займали чи займають найвищі державні посади та мали можливість показати результати своєї роботи і проявити свою державницьку позицію.

Для прикладу – Володимир Литвин, який нібито "потрібен Україні". Відверто, я не впевнений, що Україні потрібен Литвин. Саме під його керівництвом у 2004 році за порадою Віктора Медведчука злочинним шляхом просунули зміни до Конституції, які внесли дисбаланс між гілками влади та поставили під загрозу конституційний лад у державі. Результатом роботи Володимира Литвина є місяцями паралізована робота парламенту. То де ж гарантія того, що в разі обрання його президентом він не паралізує роботу всього державного апарату?

Чи візьмемо кандидата Януковича, виборчий блок якого отримав найбільшу кількість голосів у 2007 році і має найчисельнішу фракцію у ВР. Чому ж він не реалізував своє гасло: "Покращення життя вже сьогодні"? Фракція Партії регіонів запам'яталася лише кулачними боями та блокуванням трибуни.

Однак найбільше марить про президентське крісло діючий прем'єр-міністр Юлія Тимошенко – та, що "працює". Її працю вже відчули українці порожніми гаманцями, безробіттям та нечуваною інфляцією. Саме ВОНА підписала газову угоду з Москвою, яка фактично поставила на коліна всю українську економіку. Мільярдні кредити МВФ пішли на погашення боргу за російський газ, який Україна отримує за найвищою ціною в Європі, і це за найнижчої транзитної ставки. Ґонитва за владою змусила Тимошенко провести переговори з Януковичем задля обрання президента в парламенті.

Робота прем'єра Тимошенко призвела до майже банкрутства НАК "Нафтогаз України", порожнього державного бюджету та мільярдних боргів, за які будуть роками розраховуватися наші діти.

– То хто ж гідний бути президентом України?

– З впевненістю можу сказати, що серед існуючих кандидатів лише Віктор Ющенко здатен забезпечити цивілізований розвиток України. Навіть незважаючи на конституційне обмеження повноважень, він зумів поставити українську державу на європейський шлях розвитку та гідно відстоювати національні інтереси.

Перебуваючи на високих державних посадах, Ющенко проявив себе як фахівець високого рівня, український патріот. Займаючи посаду прем'єр-міністра, навів порядок в економіці, наповнив бюджет, що дало можливість виплатити заборгованості по заробітній платі, пенсіях та стипендіях, які не виплачувалися роками.

Звичайно, Віктор Ющенко, як і всі ми, не ідеальний, і в нього є прорахунки, але кращого кандидата в президенти на сьогодні немає.

Враховуючи складну політичну та економічну ситуації, реальну загрозу втрати української державності, ми сьогодні повинні об'єднувати свої зусилля навколо Віктора Ющенка, який здатен забезпечити незалежність України і навести порядок у державі.

Звертаюся до українців: не вірте брехливим соціологічним маніпуляціям та порожнім обіцянкам, а керуйтеся внутрішнім сумлінням і відповідальністю за власний вибір, від якого залежить майбутнє України.

Розмову вів
Костянтин ГАЛУШКО

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

УКРАЇНЦІ, УКРАЇНА І ПРЕЗИДЕНТИ

Іван БЕЛЕБЕХА

З 1991 і до 2010 р. відбувається перманентний грабунок України, української нації, українського добра. У віданні держави не залишено жодного торгівельного підприємства, все в приватних руках. Це породило корпоративні змови проти держави і населення з боку торгівельних приватних структур. Вони безкарно підвищують ціни, грабують легітимно, "законним" шляхом, що призводить до ожебрачення трудового люду. А держава абсолютно безсила допомогти своєму народові. Приватизація всенародної власності – це піратський спосіб грабунку народу. Економіка майже вся у приватних руках, де також діють корпоративні змови супроти держави та народу. Хто утворив усю цю згубну ситуацію: народ чи влада? Адже у нас демократія, тобто народна влада. Отже, вся ця біда утворена самим народом? Ні, народ тут використаний як ширма для шахраїв. Все це зробила влада від імені народу. Якби була реальна влада народу, то хіба б він міг утворити таке велике лихо для самого себе: вирізано близько 10 млн. корів, мільйони свиней, нещадно експлуатується земля, багато заводів вивезено на металобрухт, приватизоване народне добро... Це що – воля народу? Це відбувається з волі влади. Це несправедливо і злочинно.

Хто за все понесе відповідальність? Ніхто і ніколи, якщо українська нація не стане державотворчою силою в Україні, господарем на своїй землі, в своїй державі.

Регіонали своїми основними гаслами взялися впровадити в Україні російську мову як державну. Хіба це те, що треба титульній нації, яка складає 80% всього складу населення? Чи це йде на користь незалежній Українській державі? Однозначно – ні! Це відверта ворожа позиція, що підлягає кримінальному переслідуванню і недопущенню до виборчої кампанії. Вони хочуть впровадження подвійного (з Росією) громадянства для використання українського людського ресурсу на користь Росії, де демографічна ситуація гірша, ніж в Україні. Росії вкрай потрібні робочі руки і солдати для "собіранія земель" (чужих земель). Українська молодь для цього дуже підходить, щоб її знищити без чиїхось заперечень. Регіонали проти входження України до НАТО, щоб Росії було легше захопити Україну, особливо, якщо це будуть робити українські хлопці.

Хіба це державні інтереси України?

Україна великими потугами намагається відновити своє моральне, національне, духовне, ментальне обличчя. Процес іде тяжко, з помилками, і ніхто їй не допомагає набути свого природного стану, який віками руйнувався окупантами.

Особливо тяжких ударів незалежній Україні завдають антиукраїнські сили, які з самого початку незалежницького шляху не були усунені з політичного та державотворчого процесів. З кожним роком ці ворожі сили зміцнюють своє становище в державі, захоплюючи ключові позиції в державі та суспільстві, прикриваючись гаслами демократії та лібералізму. Вони "правлять бал" на руїнах обезсиленої України та української нації. Основна їхня мета – не допустити відродження української нації, яку вони вважали уже знищеною і яка тепер, наперекір гнобителям, тужиться встати з колін.

Треба відверто визнати, що внутрішні вороги зробили так багато шкоди, що такої руїни Україна не мала з часів Голодомору 1932–1933 рр. Розграбоване народне добро шляхом "законної" прихватизації. Зруйновані промисловість, науково-технологічні основи ведення сільськогосподарського виробництва. Земля і люди передані в руки новітніх феодалів. Харчова промисловість продукує вкрай неякісні товари. Охорона здоров'я занедбана і перетворена в злочинний бізнес. Хвороби прогресують.

Суспільна та індивідуальна мораль впала. Корупція, хабарництво проникли у всі прошарки суспільства. Організована злочинність набула небачених розмірів. Судова, правоохоронна системи вкрили себе злочинною славою. Українська людина перебуває у беззахисному стані. Ніде добитися правди. Багато українців втратили віру в незалежну Україну, масово залишають Батьківщину.

Українська влада – це депутати та чиновники від села до Києва і багатії (місцеві та іноземні, які господарюють в Україні), Вся ця людність привласнила левову частину народного добра. Також зазначимо, що для ідеологізації народу утворено навмисно багато політичних, громадських та інших організацій, які подають себе захисниками народу, а насправді визискують з народу якісь блага, найбільшим з яких є виборчі голоси у боротьбі за місцеву та державну владу. Сюди слід долучити всі види правоохоронних служб, разом із судами, прокуратурою, міліцією – живляться соками народу, а не допомагають йому. Ситуація викликає народний гнів і протест. А це вже небезпечно!

Інститути влади (державної та місцевої) – це надійна гарантія привілейованого життя для касти недоторканних, ніяким чином не контрольованих народом. Привабливість владного становища спокушає багатьох нечесних людей, які не шкодують ніяких грошей для отримання будь-якої владної посади, бо це окупається сторицею.

В образному порівнянні, держава має нагадувати симфонічний оркестр, де очільник (президент, монарх, гетьман...) виконує роль диригента. Диригент і оркестр виконують (кожен по-своєму) загальну творчу роботу. Від кожного учасника залежить досягнення загальної мети. Це колектив однодумців. Якщо ж одна частина оркестру виконує вимоги диригента, а друга грає іншу партію – справа провалена. Така ситуація має місце в Україні, тому вона недієздатна.

Чим обумовлена глибока аморальність інститутів сучасної влади? Тим, що у 1991–1992 роках при владі залишилася номенклатура російської влади в Україні. На фасаді української незалежної держави з'явилася лише нова вивіска, а зміст влади залишився старим – русокомуністичний, який трактує українство другорядною величиною в суспільстві й державі.

З владою незалежницького періоду (з 1991 р.) пов'язується більшість негараздів в Україні: безоплатне розззброєння, грабіжницька приватизація, корупція, рейдерство, практично безоплатна передача Росії частини Криму, розвал економіки, ліквідація цілих її галузей, ожебрачення народної маси.

Влада оголошена демократичною, тобто народною, але народ до влади не допускається.

Більше того, влада проголошує лібералізм, але він насправді виступає вседозволеністю для представників усіх гілок влади, а для народу – обмежувальні рамки.

Влада абсолютно не знає і не розуміє власного народу. Для влади наш народ – це абстракція, населення, якому треба дати так звану "соціалку" (прожитковий мінімум і пенсію), щоб мовчало. Про всі інші потреби народу влада не хоче ні чути, ні думати, тим більше – щось робити.

Наша влада, яку багато хто вважає українською і яка такою не є, не знає багатьох визначальних державотворчих категорій. Економічна криза виявила те, що багато років приховували внаслідок роз'єднаності влади і народу в Україні. І тепер суспільство має такий самий формат: дві частини, які не є союзниками, а скоріше – антиподами. Влада не любить і боїться народу, а народ, в свою чергу, не любить і боїться сучасної влади. Це має дуже просте і логічне пояснення: влада не українська, а народ український. У кожної частини нашого суспільства – свої інтереси. І часто вони не співпадають, а навпаки – діаметрально протилежні. Народ прагне чесно жити зі своєї праці, а влада прагне збільшувати зиск з народної маси. Економічні інтереси набули вирішального значення.

Сучасна українська влада нелогічно перенасичена представниками національних меншин, які використовують своє службове становище для власних корисливих цілей і нещадно руйнують українську державність. У перші роки української незалежності були закладені руйнівні основи нашого державотворення. Вони дали легітимність ворогам очолювати українську владу. Особливу тривогу викликає низький рівень інтелектуально-патріотичного потенціалу державної влади. І це є однією з причин того, що знущання над українською нацією продовжується в умовах незалежної Української держави.

Всі роки сучасної України наповнені матеріальною і духовною напругою, що породжується "братньою" Росією. З плином часу російський тиск не зменшується, а постійно зростає. Він здійснюється як відвертим, неприхованим, безпосереднім втручанням з Москви, так і через "п'яту колону", дислоковану на нашій території. Замість покаяння за здійснені злочини в XX ст., Москва все агресивніше поводить себе щодо української незалежності. Москва ставить конкретну мету – денаціоналізувати Україну. Не дати їй отямитися від російсько-комуністичної ідеологічної чуми, від глибокого бомбування. Москва активно насичує Україну своїми легітимними і таємними кадрами підривної дії. Витрачає на ці диверсії колосальні гроші. Намагається взяти Україну без єдиного пострілу: маємо інформаційну та економічну блокаду, військовий, політичний тиск з боку Росії.

В Криму перебувають російські військові частини, які не підкоряються українським законам, чинять свавілля, провокації, несуть загрозу збройного вторгнення Росії на територію України. Серед політичних партій, що перебувають при владі, немає єдності щодо перебування ЧМФ Росії на території України. Проросійські сили в Україні наполягають на тому, щоб ЧМФ перебував у Криму завжди, що несумісно з незалежним статусом України.

Україна як держава мілітарно безсила потребує союзу колективної безпеки, зокрема НАТО. Однак внутрішні вороги України (комуністи, регіонали....) не дають українському народу осмислити цей процес, утримують його у полоні ще комуністичної ідеології, де НАТО подавалося як ворог усього людства.

Сучасна російська влада твердить, що В.Ющенко погано ставиться до Росії. Можливо. Але ж перед В.Ющенком були президенти Л.Кравчук і Л.Кучма, які ставилися до Росії дуже добре, були друзями Єльцина і Путіна. Чому ж Росія тоді не визначилася з україно-російським кордоном? Отже, справа не в Україні, а в Росії.

"П'ята колона", до якої входить і російський бізнес в Україні, буквально паралізує державне й економічне життя в нашій країні. Особливо перепадає гуманітарній сфері. Росія через Партію регіонів, комуністів, соціалістів... мовним питанням розколює Україну.

Значна частина росіян в Україні – це колишня радянська номенклатура, що не понесла кари за свої злочини і тепер продовжує свою руйнівну справу щодо України. Решта – це слухняні виконавці своїх колишніх начальників. Всім їм треба знати, що тепер вони – громадяни України і національна меншина. Обов'язок громадянина України – захищати і зміцнювати цю державу. Ви служите Росії. А що зробила для вас Росія? Може, фінансову допомогу надала чи зменшила ціни на газ, нафту?... Жодної уваги до вас. А Україна дає вам: освіту, свободу слова, пенсії... Хочете добре жити в Україні, зміцнюйте її своїм патріотизмом.

Активною є державна українофобія в Росії як ідеологія виховної системи. Росія нахабно привласнює собі українську історію. Росія пограбувала духовні й матеріальні цінності України. Релігійна тема не сходить з порядку денного. Треба нагадати Росії, що після 30-літньої релігійної війни (1618–1648) в Західній Європі визнано законним принцип: "чия країна, того й віра" ("cuius region, eius religio"). Маємо прецедент, який треба використати у відстоюванні права України мати свою релігію і церкву. І це наша внутрішня справа, а не справа наших сусідів чи керівників великих держав.

Росія, захопивши свого часу великі українські території, тепер ще й висуває територіальні претензії до України. Нульовий варіант поділу майна СРСР Росія відкинула, привласнивши українське майно.

Продовження. Початок в №45

Далі буде.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ЧОГО ПРАГНУЛА ОУН НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ?

Олександр КУЧЕРУК,
директор Бібліотеки
ім.О.Ольжича

Саме М.Митлюку судилося стати першим членом ОУН, якого підготували для спеціального завдання в Маньчжурії. Маючи німецькі документи, він, отримавши в Берліні японську візу, 5 серпня 1935 р. пароплавом з Голландії через Англію рушив до Японії, якийсь час перебував у Токіо. Тут він відбув короткотривалий вишкіл, де основна увага зосереджувалася на ознайомленні з ситуацією в регіоні, студіюванні радянської преси та грунтовному ознайомленні з марксистською літературою, на вивченні російської мови, радіосправи. Те все було потрібне для майбутньої праці на радянській території.

Після закінчення підготовки у грудні 1935 р. М.Митлюк прибув до Харбіна, де його зустріли представники японської військової місії в Маньчжурії, якій фактично належала влада у підконтрольній Японії державі Маньджоу Ді Го.

Харбін – місто молоде, його засновано 1898 р. у зв'язку з будівництвом Росією східно-китайської залізниці як частини Транссибірської магістралі. В середині 30-х років XX століття місто мало понад 450 тисяч населення, що в основному складалося з китайців, японців та корейців, а решта – "інші", тобто росіяни, українці, литовці, поляки, грузини – разом приблизно 70 тис., з цього числа 80% були росіяни, українці ж налічували приблизно 10–15 тис. Незначна частина українців жила в інших місцевостях Маньчжурії.

Маючи чіткі завдання, М.Митлюк спершу придивлявся до стану справ в українському середовищі Маньчжурії, щоб потім підготувати план дій та погодити його з Проводом Українських Націоналістів. М.Митлюк зовні діяв як німецький дослідник економічного стану Маньчжурії, не вступаючи у тісніші контакти з українськими діячами.

Перші враження від стану справ у Харбіні і взагалі в Маньчжурії він охарактеризував у листі-звіті у травні 1936 р.: "є справді фактом, що сьогодні українська справа тут стоїть дуже низько, а праця теренових "Провідників" (тобто керівників українських громадських структур. – **Автор.**) нижче критики, і що внаслідок того японці зговорилися з білогвардійцями, перейшовши над українцями... то значить – обставини для укр[аїнців] нині дуже не сприятливі, працювати майже неможливо, бо на кожнім кроці слідять за всім москалі".

М.Митлюк зустрівся з головою Союзу українських емігрантів П.Яхном та з'ясував проблеми розвою українського громадського життя. Зважаючи на важливість преси, М.Митлюк зокрема наполягав, щоб газета "Манджурський вісник", редакція якого розташовувалася в Українському Домі, стала офіційним націоналістичним органом.

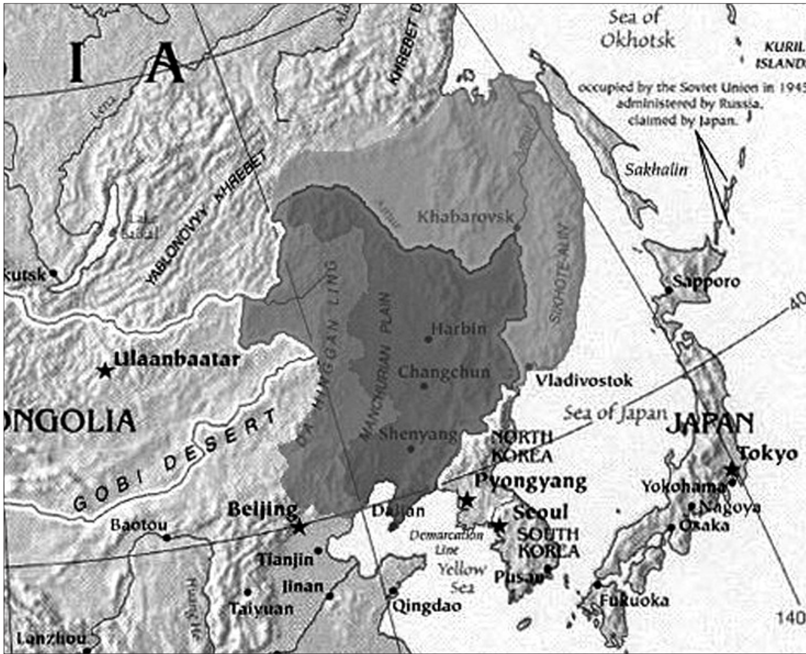
Варто зазначити, що українська преса в Маньчжурії складалася зі згаданого двомовного (українсько-російського) "Маньчжурського вісника", сторінки "Українське життя" в російськомовній газеті "Харбинское время", неперіодичного видання "Вісти Української Національної Колонії", журналу "Далекий Схід". Розповсюджувалися тут також українські газети, що виходили з Китаю, а також з України та інших країн українського поселення. До засобів масової інформації належали також регулярні україномовні радіопередачі на харбінському радіо, започатковані 1934 р., де виступали більшість активних діячів з українського середовища.

Формальним видавцем "Маньчжурського вісника", заснованого 1932 р., була Українська видавнича спілка, редакцію якої очолював І.Світ, газета друкувала матеріали українською і російською мовами. Фактично вона перебувала під контролем унерівського середовища, яке складалося зі старших емігрантів, більшість з них належали до Союзу Українських Емігрантів (СУЕ). Пропозиції М.Митлюка в редакції не знайшли підтримки, зокрема не згоджувався з тим редактор І.Світ.

Особливу увагу М.Митлюк звернув на стан існуючих молодіжних організацій, їх тоді було дві – Союз української молоді (СУМ) та менш чисельний Союз молоді Зеленого Клину (СМЗК). СУМ – як складова частина УНК (поруч з іншими громадськими організаціями) з окремим проводом, структурою, бюджетом, голова СУМ входив до президії УНК. Наприкінці червня 1935 р. обидві організації об'єдналися в одну, зберігши назву Союз української молоді, головою якого було обрано Ф.Богдана, заступником В.Яхна.

Молоді українці легко сприйняли основи націоналістичного вчення, вони готові були не лише до дискусій і розмов, а й до діла. Після обговорення, виходячи з потреб і настанов, на загальних зборах СУМ вирішено надати "бойовитости" молодіжній структурі, наблизивши її до спортивно-військової і перейменувати її на "Далекосхідня Січ" (ДСС). У цитованому вже листі-звіті М.Митлюк повідомляв, що "за час мого побуту тут перетворив я СУМ на організацію націоналістичну (поки що неофіційно)". Офіційно ж перейменування СУМ на "Далеко-східну Січ" відбулося на загальних зборах молодіжної організації 23 січня 1937 р. та прийнято Статут.

1 лютого 1937 р. спеціальним указом голови УНК Ю.Роя затверджено зміну назви товариства: "З огляду на бажання членів Союзу Української Молоді та прийняте на загальних зборах СУМ, 23 січня 1937 р., рішення дозволяється перемінити назву "СОЮЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ" на "ДАЛЕКО-СХІДНЮ СІЧ" при УКРАЇНСЬКІЙ НАЦІОНАЛЬНІЙ КОЛОНІЇ в МАНЬЧЖУ-ДІ-ГО".

Першим головою Січі обрано О.Дзигара. Емблемою "Далекосхідної Січі" став герб ОУН – синій щит з націоналістичним тризубом з мечем, що використовувався на організаційних бланках, печатці, одностроях. Привітання членів організації – "Слава Україні", відповідь – "Вождеві слава", гасло – "Побіда або смерть".

У листі секретаря Січі Р.Корди до редактора газети "Українське Слово" в Парижі, члена ПУН М.Сціборського мовилося – "Українська Далеко-східня Січ, визнаючи ідеали українського націоналізму й ідеологію націоналістичного руху, є речником української державности не тільки на корінних українських землях, а й на Далекому Сході (Зелений Клин)": Фактично Січ стала першою організацією, яка відійшла від суто культурницько-просвітянського напрямку і набирала сили як політична націоналістична організація.

Навіть противники М.Митлюка і всієї оунівської акції змушені були визнавати, що М.Митлюк "проявив багато ініціативи і виявив бажання нав'язати співпрацю з місцевими українськими діячами". Відчуваючи підтримку з боку української громадськости та на основі перших вдалих дій М.Митлюк подав на розгляд Проводу Українських Націоналістів досить сміливий і максималістський план:

"1. зорганізувати 20 тисяч українців, які сьогодні є членами московських організацій;

2. створити українські школи від початкових до високих включно... ;

3. започаткувати українську колонізацію... ;

4. зорганізувати українську кооперацію;

5. видавати український щоденник;

6. видавати на японській мові пропагандивні брошурки;

7. створити бюро праці для опіки над нашими безробітними;

8. зорганізувати українські ВІЙСЬКОВІ ВІДДІЛИ".

Загальні збори УНК призначено було на 7 червня 1936 р. М.Митлюк запевняв, що на "виборах переберемо ми – націоналісти, все в свої руки, але до розв'язку цілої справи ще дуже далеко". Не маючи відповідних людей з-поміж місцевих українців, він запропонував обрати до проводу УНК "позаочне таких людей: сотника Р.Ярого, генерала Капустянського, генерала Курмановича, полковника Колосовського".

Заплановані збори відбулися 14 червня 1936 р., робота М.Митлюка не минула марно, націоналістична група переважала, тому вдалося провести такі рішення, що дало змогу поставити на чолі УНК висунутого націоналістами Ю.Роя, а секретарем – М.Митлюка. "Маньчжурський вісник", хоч і не підтримував націоналістів, але змушений був визнати, що група кандидатів від "СУМу, активно підтримувана просвітянами, побідила. До нової Ради і Ревізійної комісії увійшли люди нові, в більшості молоді, і це дає нам запоруку, що нова Рада УНК поведе працю рішучіше вперед".

Серед домовленостей між ОУН і японцями було засилання підготовлених членів ОУН на радянську територію. ...Відомо, що восени 1936 р. М.Митлюк загинув при переході китайсько-радянського кордону, але обставини загибелі до кінця не встановили. Цим дуже цікавився інший висланець ОУН – Г.Купецький, але не зміг отримати якоїсь задовільної відповіді ні від японців, ні від М.Гнатіва, який відповідав йому лише загальниками, не вдаючися в деталі.

І.Світ на основі зібраної інформації розповідає, що з кінця літа 1936 р. М.Митлюк почав приглядатися до окремих членів, шукаючи спільника для переходу на територію СРСР. Зацікавленість цим виказав не так давно прибулий втікач з СРСР О.Унитченко (він же Богомаз). Він одразу активно включився в громадське життя, називав себе "петлюрівцем". Старші громадівці не прийняли його, і втікач зблизився з молоддю, став членом УНК та УСС. Чому М.Митлюк зупинив свій вибір на ньому – важко гадати, можливо, ніхто інший не виявив бажання переходити кордон. Коли справу підготовки було закінчено, Японська військова місія, що готувала цю експедицію, доправила М.Митлюка й О.Унитченка приблизно в середині вересня 1936 р. (точну дату не встановлено) японським літаком з Харбіна до прикордонної зони поблизу річки Амур, якою проходив державний кордон між Маньчжурією та СРСР. Японські прикордонники показали, де можна заховатися на березі річки, поінформували про рух радянських прикордонних катерів, прибережних патрулів і надали доброго човна для переправи. Послані мали зброю, певний запас харчів, виготовлені радянські документи й адреси явок. При переправі їх виявили радянські прикордонники і в перестрілці Митлюк загинув, а Унитченко врятувався й через два тижні з'явився в Харбіні. На запитання: "Де він був?", відповідав, що літав на доручення японців у прикордонну зону, і повідомив про загибель М.Митлюка. У багатьох виникли підозри стосовно ролі О.Унитченка. Наступні його конфлікти з членами правління УНК призвели до того, що на початку січня 1937 р. "за шкідливу та деструктивну працю серед Української Національної Колонії, як теж непристойно-хамську поведінку" О.Унитченко був виключений з членів УНК та окремим рішенням тоді ж його виключено зі складу УСС. Внаслідок цих дій О.Унитченко залишив Харбін і перебрався до Шанхаю, де також на початку проявив себе як активний діяч українських організацій, але і тут вже наприкінці червня 1937 р. на засіданні Управи Української громади Шанхаю (найбільша українська громадська організація в місті) з огляду на те, що він "відограв першу ролю по підготові розкладу Шанхайської Громади", вирішено його "викинути, як негідний елемент... аби цим попередити і не довести до ошуkання і провокування з боку такого типа, як Унітченко, української справи взагалі, а на цілому Далекому Сході зокрема". Після закінчення Другої світової війни він виїхав до СРСР під час масової репатріації емігрантів з Китаю.

Таким чином М.Митлюк підготував грунт для зміцнення впливу ОУН серед українства Маньчжурії. Ще до того, як М.Митлюк загинув, до Харбіна вислано ще кількох членів Організації, вони вже не застали його живим, але продовжили виконувати поставлені їм Організацією завдання.

Успіхи ОУН в Маньчжурії та перспективи посилення значення українського фактора у можливих комбінаціях у передчассі Другої світової війни було враховано при завершенні формування військової доктрини ОУН. Остаточне опрацювання було доручено генералу М.Капустянському, який, розглядаючи можливості українства в Азії, писав: "організація укр[аїнського] націоналістичного відділу на Далекому Сході є вимогою нашої військової політики і згідно з нашою военною доктриною... організація такої армії мусить бути нашою остаточною ціллю, коли ми хочемо бути підметом подій на Далекому Сході".

Закінчення.
Початок у №45.

Шановні читачі! Соціологічна служба Секретаріату Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів проводить опитування задля подальшого покращення змісту газети "Нація і Держава".

Ваша думка дуже важлива для нас, оскільки зміст нашої газети зміниться у відповідності з Вашими відповідями. Анонімність та конфіденційність гарантуємо!

Обраний Вами варіант відповіді будь ласка підкресліть.

ОПИТУВАННЯ

1. Скажіть, будь ласка, статті, на яку тематику вас цікавлять найбільше? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Політичну.
б. Історичну.
в. Соціальну.
г. Економічну.
ґ. Культурну.
д. Духовну.
е. Ваш варіант.

2. Які, на Вашу думку, мають бути політичні статті за змістом? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Висвітлення та коментарі політичних подій, що відбуваються в Україні.
б. Висвітлення та коментування міжнародних відносин України.
в. Інтерв'ю з активістами Конгресу Українських Націоналістів.
г. Інтерв'ю з народними депутатами та іншими представниками влади.
ґ. Висвітлення та коментарі діяльности обласних, районних та міських осередків Конгресу Українських Націоналістів.
д. Політичний гумор.
е. Важко відповісти.
є. Ваш варіант.

3. Яким подіям чи явищам, на Вашу думку, мають бути присвячені статті на історичну тематику? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Розвитку українського державотворення.
б. Визвольним змаганням української нації.
в. Розвитку культури України.
г. Духовному розвитку української нації.
ґ. Важко відповісти.
д. Ваш варіант.

4. Як Ви вважаєте: яких аспектів життя українського суспільства мають торкатися статті на соціальну тематику? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Медицина.
б. Пенсійне забезпечення.
в. Працевлаштування.
г. Житлове питання.
ґ. Злочинність.
д. Екологія.
е. Корупція, хабарництво.
є. Важко відповісти.
ж. Ваш варіант.

5. Які, на Вашу думку, за змістом мають бути статті на економічну тематику? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Висвітлення основних економічних проблем країни та визначення шляхів їх подолання з боку Конгресу Українських Націоналістів.
б. Висвітлення економічної діяльности уряду і влади на місцях.
в. Експертні статті (написані спеціалістами з економіки).
г. Інтерв'ю з народними депутатами, які є спеціалістами в певній галузі економіки.
ґ. Важко відповісти.
д. Ваш варіант.

6. На яких економічних аспектах життя нашого суспільства варто зробити акцент у статтях "Нації і Держави"? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Ціни і тарифи.
б. Зарплати та пенсії.
в. Політика банків щодо своїх клієнтів.
г. Працевлаштування.
ґ. Інфляція.
д. Тіньова економіка.
е. Податкова політика.
є. Розвиток малого і середнього бізнесу.
ж. Розвиток сільського господарства.
з. Важко відповісти.
и. Ваш варіант.

7. Які за змістом, на Вашу думку, мають бути статті на тему "Культура"? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Новини українського кінематографу.
б. Новини українського театру.
в. Новини української музики.
г. Новини української літератури.
ґ. Інтерв'ю з діячами української культури та мистецтва.
д. Важко відповісти.
е. Ваш варіант.

8. Які за змістом, на Вашу думку, мають бути статті на духовну тематику? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Висвітлення та коментарі (з боку Конгресу Українських Націоналістів) релігійного життя країни.
б. Інтерв'ю з діячами релігії.
в. Питання сучасного виховання молоді.
г. Важко відповісти.
ґ. Ваш варіант.

9. Якщо Ви маєте власні ідеї з приводу покращення змісту газети, будь-ласка, напишіть їх тут.

10. Вкажіть, будь-ласка, Вашу стать:

а. Чоловіча.
б. Жіноча.

11. Вкажіть, будь ласка, Ваш вік:

а. 18–24
б. 25–29
в. 30–39
г. 40–49
ґ. 50–59
д. 60–69
е. 70–79
є. Від 80

12. Вкажіть, будь ласка, Вашу освіту:

а. Повна вища (спеціаліст, магістр).
б. Базова вища (бакалавр).
в. Незакінчена вища.
г. Середня.
ґ. Неповна середня.

13. Вкажіть, будь ласка, у якій галузі Ви працюєте:

а. Державна служба.
б. Наука.
в. Промисловість.
г. Сільське господарство.
ґ. Сфера послуг.
д. Інше.

Відповідь надішліть нам на адресу: 04001, Україна, м.Київ, вул. Антоновича, 3Б, Секретаріат КУН.

ЩИРО ВДЯЧНІ ВАМ ЗА СПІВПРАЦЮ!

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9